HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

3 mai 2018 *

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Marcă a Uniunii Europene tridimensională – Forma unei componente de proteză de șold – Marcă a Uniunii Europene figurativă care reprezintă o componentă de proteză de șold – Marcă a Uniunii Europene care constă într-o nuanță de roz – Retragerea cererilor de declarare a nulității și închiderea procedurilor în declararea nulității – Cale de atac a titularului mărcii având ca obiect anularea deciziilor de închidere – Inadmisibilitatea căii de atac în fața camerei de recurs – Articolul 59 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 67 din Regulamentul (UE) 2017/1001]”

În cauzele conexate T-193/17, T-194/17 și T-195/17,

CeramTec GmbH, cu sediul în Plochingen (Germania), reprezentată inițial de A. Renck și E. Nicolás Gómez, ulterior de A. Renck, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de D. Hanf, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

C5 Medical Werks, cu sediul în Grand Junction, Colorado (Statele Unite), reprezentată de S. Naumann, avocat,

având ca obiect acțiuni formulate împotriva Deciziilor Camerei a patra de recurs a EUIPO din 15 februarie 2017 (cauzele R 929/2016-4, R 928/2016-4 și R 930/2016-4) privind proceduri de declarare a nulității între C5 Medical Werks și CeramTec,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul A. M. Collins, președinte, și domnii R. Barents și J. Passer (raportor), judecători,

grefier: I. Dragan, administrator,

având în vedere cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 27 martie 2017,

având în vedere memoriile în răspuns ale EUIPO depuse la grefa Tribunalului la 13 iunie 2017,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriile în răspuns ale intervenientei depuse la grefa Tribunalului la 7 iunie 2017,

având în vedere Decizia președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 14 decembrie 2017 de conexare a cauzelor T-193/17-T-195/17 pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii și pronunțarea deciziei prin care se finalizează judecata,

în urma ședinței din 17 ianuarie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Reclamanta, CeramTec GmbH, este titulara următoarelor mărci ale Uniunii Europene:

– marca tridimensională nr. 10214179 de culoare roz Pantone 677 C:

– marca figurativă nr. 10214112 de culoare roz Pantone 677 C:

– și marca nr. 10214195 care constă în culoarea roz Pantone 677 C:

2 Aceste mărci au fost înregistrate la 20 iunie, la 12 aprilie și, respectiv, la 26 martie 2013 de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) în temeiul caracterului distinctiv dobândit prin utilizarea ca mărci ale Uniunii Europene pentru produse care fac parte din clasa 10 în sensul

Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și care corespund descrierii următoare: „componente din ceramică pentru implanturi pentru osteosinteză, înlocuitori pentru suprafețele articulațiilor, separatoare pentru oase; sfere pentru articulațiile șoldului, capete/plăcuțe pentru articulațiile șoldului și componente pentru articulația genunchiului; toate productele citate anterior pentru vânzare către fabricanții de implanturi”.

3 La 31 ianuarie 2014, intervenienta, C5 Medical Werks, a formulat, potrivit Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)], cereri de declarare a nulității împotriva mărcilor reclamantei (denumite în continuare „mărcile contestate”) în fața EUIPO. Cererile respective erau întemeiate pe motivele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul 2017/1001], fiecare dintre dispoziții fiind interpretată coroborat cu articolul 52 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2017/1001], precum și pe motivul relei-credințe, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001].

4 Intervenienta a formulat cereri de declarare a nulității în răspuns la două acțiuni în contrafacere care fuseseră intentate de reclamantă în temeiul mărcilor contestate, la 11 și, respectiv, la 13 decembrie 2013, în fața Landgericht Stuttgart (Tribunalul Regional din Stuttgart, Germania) și a tribunal de grande instance de Paris [Tribunalul de Mare Instanță din Paris (Franța)].

5 La 7 aprilie 2016, intervenienta a informat EUIPO că, la 15 februarie 2016, în răspuns la acțiunea în contrafacere introdusă în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris), a formulat cereri reconvenționale în declararea nulității mărcilor contestate și că își retrăgea cererile de declarare a nulității formulate în fața EUIPO, fără a exclude o acțiune în justiție ulterioară.

6 La 21 aprilie 2016, divizia de anulare a închis cauzele și a obligat intervenienta să suporte cheltuielile efectuate de reclamantă în cadrul procedurii în declararea nulității.

7 La 19 mai 2016, reclamanta a formulat trei căi de atac împotriva deciziilor diviziei de anulare de a închide cauzele, susținând printre altele că închiderea procedurilor ca urmare a desistării intervenientei necesita consimțământul său, că retragerea intervenea la un stadiu avansat al procedurii și că a fost lipsită de posibilitatea de a obține o decizie pozitivă cu privire la validitatea mărcilor contestate. Pe de altă parte, această retragere ar constitui un abuz de procedură.

8 Prin intermediul a trei decizii pronunțate la 15 februarie 2017 în cauzele R 929/2016-4, R 928/2016-4 și, respectiv, R 930/2016-4 (denumite în continuare „deciziile atacate”), Camera a patra de recurs a respins ca inadmisibile căile de atac ale reclamantei, considerând că deciziile diviziei de anulare din 21 aprilie 2016 au fost pronunțate în favoarea reclamantei.

9 În esență, camera de recurs a constatat că deciziile diviziei de anulare din 21 aprilie 2016 nu aveau nicio consecință negativă pentru statutul mărcilor contestate și că nu constituiau „decizi [i] care nu au fost pronunțate în favoarea unei părți”, în măsura în care mărcile au rămas înscrise în registrul EUIPO și în care intervenienta a fost obligată să suporte cheltuielile efectuate de reclamantă.

10 Pe de altă parte, camera de recurs a apreciat că cererile de retragere au fost formulate cu respectarea normelor de procedură și că aveau ca efect să priveze de obiect acțiunile în declararea nulității. În plus, articolul 56 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 63 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001] nu ar permite titularului unei mărci să solicite o declarație pozitivă cu privire la validitatea mărcii sale.

11 În plus, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 207/2009 sau din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) [abrogat prin Regulamentul delegat (UE) 2017/1430 al Comisiei din 18 mai 2017 de completare a Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului privind marca Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2868/95 și (CE) nr. 216/96 ale Comisiei (JO 2017, L 205, p. 1)] nu ar corobora punctul de vedere potrivit căruia retragerea de către cealaltă parte ar necesita consimțământul titularului mărcii contestate. Argumentele contrare ale reclamantei, întemeiate, pe de o parte, pe teoria referitoare la continuarea procedurii de declarare a nulității în urma renunțării la marca contestată și, pe de altă parte, pe aplicarea principiilor dreptului procedural general admise de statele membre, principii la care se face referire la articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 107 din Regulamentul 2017/1001), ar avea ca obiect situații diferite și deci necomparabile.

12 În sfârșit, camera de recurs a considerat că formularea de către intervenientă a unor cereri de declarare a nulității nu putea fi abuzivă, dat fiind că aceste cereri au fost formulate mai întâi, iar retragerea lor la un stadiu ulterior putea cu atât mai puțin să prezinte un caracter abuziv. Potrivit camerei de recurs, eventualul „inconvenient” legat de cuantumul cheltuielilor efectuate de reclamantă intra în domeniul de aplicare al articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 109 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1001].

Concluziile părților

13 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziilor atacate;

– obligarea EUIPO sau a intervenientei, în cazul în care aceasta intervine în cauză, la plata cheltuielilor de judecată.

14 EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunilor;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de EUIPO.

15 Intervenienta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunilor;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de intervenientă;

– obligarea reclamantei să suporte propriile cheltuieli de judecată.

În drept

16 În susținerea acțiunilor sale, reclamanta invocă două motive, întemeiate pe încălcarea articolelor 59 și 75 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 67 și 94 din Regulamentul 2017/1001), pe de o parte, și a articolelor 75 și 83 din Regulamentul nr. 207/2009, pe de altă parte.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 59 și 75 din Regulamentul nr. 207/2009

Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe interpretarea incorectă a noțiunii de decizie care nu este pronunțată în favoarea unei părți

17 Primul motiv cuprinde două aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamanta impută camerei de recurs că a reținut o interpretare incorectă a noțiunii de decizie care nu este pronunțată în favoarea unei părți. Camera de recurs nu ar fi ținut seama de consecințele negative legate de lipsa unei decizii definitive cu privire la fond, care, odată ce va fi dobândit autoritate de lucru judecat, ar putea să împiedice formularea unei noi cereri de declarare a nulității conform articolului 56 alineatul (3) și articolului 100 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenite articolul 63 alineatul (3) și articolul 128 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001]. Prin urmare, reclamanta ar fi fost lipsită de interesul de a continua procedura în fața EUIPO și de securitatea juridică ce i-ar fi permis să împiedice intervenienta să introducă o cale de atac identică în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris).

18 În această privință, reclamanta invocă în special Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI (C-552/09 P, EU:C:2011:177, punctele 39-44), în care Curtea a admis că consecințele negative legate de lipsa de decizie definitivă cu privire la fond, în urma renunțării la o marcă, erau pertinente pentru aprecierea interesului reclamantului de a continua procedura.

19 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

20 Potrivit articolului 59 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009, „[o]rice parte la o procedură care a condus la o decizie poate introduce o cale de atac împotriva respectivei decizii atât timp cât aceasta din urmă nu a fost pronunțată în favoarea sa”.

21 Reiese din această dispoziție că, atunci când o decizie este pronunțată în favoarea unei părți, aceasta din urmă nu poate introduce împotriva deciziei menționate o cale de atac admisibilă în fața camerei de recurs.

22 Pe de altă parte, reiese dintr-o jurisprudență constantă că reclamanta trebuie să aibă un interes în anularea actului atacat [Hotărârea din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, T-480/93 și T-483/93, EU:T:1995:162, punctul 59, și Hotărârea din 16 septembrie 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion/OAPI – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, punctul 44]. Un asemenea interes este prezent numai în cazul în care anularea acestui act este susceptibilă, prin ea însăși, să aibă consecințe juridice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 1986, AKZO Chemie și AKZO Chemie UK/Comisia, 53/85, EU:C:1986:256, punctul 21).

23 La punctele 12 și 14 din deciziile atacate, camera de recurs a apreciat în mod întemeiat că deciziile prin care divizia de anulare a închis procedurile de declarare a nulității nu au lezat-o pe reclamantă, în măsura în care mărcile contestate au rămas înscrise în registrul EUIPO. Camera de recurs a considerat de asemenea în mod întemeiat că, din cauza retragerii cererilor de declarare a nulității, cauzele au rămas fără obiect și că, așadar, nu mai era necesar să pronunțe în mod expres respingerea acestor cereri.

24 Cu toate acestea, reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a luat în considerare „alte consecințe negative” la care ar conduce în mod necesar închiderea procedurii. Astfel, ea ar fi obținut un rezultat mai puțin favorabil decât cel evocat în concluziile sale, întrucât doar o decizie definitivă cu privire la fond ar fi permis să se evite introducerea unei a doua cereri de declarare a nulității, de aceeași parte împotriva aceleiași mărci în temeiul acelorași motive în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris).

25 Reclamanta își întemeiază raționamentul pe teoria continuării procedurii de declarare a nulității ca urmare a renunțării la marca contestată, astfel cum ar reieși din Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI (C-552/09 P, EU:C:2011:177, punctele 39-44).

26 Această jurisprudență nu își găsește însă aplicarea în prezenta speță, după cum a constatat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 19 din deciziile atacate.

27 Astfel, spre deosebire de prezentele cauze, Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI (C-552/09 P, EU:C:2011:177), privea poziția procedurală a unei persoane care solicită declararea nulității, iar nu pe cea a titularului mărcii contestate. După cum a constatat în mod întemeiat EUIPO, marca contestată, iar nu cererea de declarare a nulității a fost retrasă în această cauză.

28 În plus, trebuie observat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI (C-552/09 P, EU:C:2011:177), renunțarea la marca contestată nu era, prin ea însăși, de natură să lase fără obiect acțiunea formulată de reclamantă și că aceasta continua să aibă un interes în a obține anularea atât a hotărârii atacate, cât și a deciziei în litigiu, dat fiind că efectele unei renunțări și cele ale unei declarări a nulității nu sunt aceleași. Astfel, în timp ce marca Uniunii Europene care a făcut obiectul unei renunțări nu încetează să producă efecte decât de la înregistrarea acestei renunțări, o marcă a Uniunii Europene declarată nulă va fi presupusă a nu fi produs niciun efect încă de la început, în conformitate cu dispozițiile articolului 54 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 51) [devenit articolul 55 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, devenit la rândul său articolul 62 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001]. În consecință, acțiunea era susceptibilă să procure un beneficiu reclamantei (Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI, C-552/09 P, EU:C:2011:177, punctele 42-44).

29 În speță, dacă reclamanta ar fi obținut respingerea cererilor de declarare a nulității, aceasta nu ar fi avut nicio consecință juridică pentru statutul mărcilor contestate, ele rămânând înscrise în registrul EUIPO, și aceasta de la data la care au fost înregistrate.

30 În plus, trebuie să se constate că reclamanta interpretează în mod eronat Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI (C-552/09 P, EU:C:2011:177), susținând că, în această cauză, Curtea a decis că „alte consecințe negative” pe care le determină lipsa unei decizii definitive cu privire la fond erau pertinente pentru aprecierea interesului de a exercita acțiunea în cadrul continuării procedurii. Astfel, Curtea nu a făcut decât să constate, după cum s-a arătat la punctul 28 de mai sus, că o marcă declarată nulă va fi va fi considerată că nu a avut încă de la început niciun efect, în conformitate cu dispozițiile articolului 54 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94, cu toate consecințele juridice pe care le implică o asemenea declarare a nulității.

31 În fond, raționamentul reclamantei potrivit căruia ar fi avut un interes în continuarea procedurilor de declarare a nulității ca urmare a procedurilor paralele inițiate în fața instanțelor naționale contravine jurisprudenței constante potrivit căreia interesul în anularea actului atacat trebuie să fie născut și actual (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 1992, NBV și NVB/Comisia, T-138/89, EU:T:1992:95, punctul 33 și jurisprudența citată) și se apreciază la data la care este formulată acțiunea (Hotărârea din 16 decembrie 1963, Forges de Clabecq/Înalta Autoritate, 14/63, EU:C:1963:60, p. 748, și Hotărârea din 25 martie 2015, Evropaïki Dynamiki/AESA, T-297/09, nepublicată, EU:T:2015:184, punctul 41). Dacă interesul pe care îl invocă un reclamant privește o situație juridică viitoare, acesta trebuie să demonstreze că atingerea adusă acestei situații se dovedește certă încă din momentul respectiv. În consecință, un reclamant nu poate invoca situații viitoare și nesigure pentru a-și justifica interesul de a solicita anularea actului atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 1992, NBV și NVB/Comisia, T-138/89, EU:T:1992:95, punctul 33 și jurisprudența citată).

32 Astfel, anularea deciziilor diviziei de anulare din 21 aprilie 2016 nu ar fi condus în mod necesar la adoptarea unei decizii favorabile cu privire la fond referitoare la validitatea mărcilor contestate, astfel încât interesul pe care îl invocă reclamanta privește o situație viitoare și incertă.

33 Din aceeași perspectivă, după cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 15 din deciziile atacate, chestiunea dacă decizia nu este pronunțată în favoarea reclamantei trebuie să fie apreciată în raport cu prezenta procedură, iar nu în raport sau în legătură cu alte proceduri. În consecință, trebuie să se aprobe raționamentul camerei de recurs potrivit căruia existența altor proceduri în fața instanțelor pentru mărci din Uniunea Europeană este lipsită de incidență asupra condițiilor de admisibilitate a acțiunii aflate pe rolul său.

34 În sfârșit, nu este necesar să se răspundă la argumentul reclamantei potrivit căruia retragerea cererilor de declarare a nulității nu ar fi dobândit autoritate de lucru judecat în cadrul procedurii desfășurate în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris). Astfel, după cum a subliniat EUIPO, observațiile camerei de recurs referitoare la teoria autorității de lucru judecat au fost invocate cu titlu suplimentar și sunt lipsite de incidență asupra legalității deciziei atacate.

35 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie constatat că respectiva cameră de recurs nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a concluzionat că deciziile diviziei de anulare au fost pronunțate în favoarea reclamantei în sensul articolului 59 din Regulamentul nr. 207/2009.

36 Prin urmare, primul aspect al primului motiv trebuie înlăturat.

Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe motivarea insuficientă

37 La punctul 54 din cererile introductive, reclamata ridică problema dacă respectiva cameră de recurs a făcut referire realmente la condiția de admisibilitate de la articolul 59 din Regulamentul nr. 207/2009, care utilizează noțiunea „adversely affected” (care nu a fost pronunțată în favoarea unei părți), în condițiile în care ar fi făcut trimitere în mai multe rânduri la expresia „negatively affected” (afectată).

38 În plus, reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a apreciat în mod satisfăcător argumentele privind consecințele negative legate de lipsa deciziilor definitive cu privire la fond.

39 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

40 Trebuie amintit că articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 prevede obligația EUIPO de a-și motiva deciziile. Potrivit jurisprudenței, această obligație de motivare are același conținut precum cea consacrată la articolul 296 TFUE, conform căreia raționamentul emitentului actului trebuie menționat în mod clar și neechivoc și are ca dublu obiectiv să dea posibilitatea, pe de o parte, persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și apăra drepturile și, pe de altă parte, instanței Uniunii Europene să își exercite controlul cu privire la legalitatea deciziei [a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2012, Storck/OAPI, C-96/11 P, nepublicată, EU:C:2012:537, punctul 86 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 2 aprilie 2009, Zuffa/OAPI (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, punctul 19 și jurisprudența citată].

41 Aceasta a fost situația în speță. Astfel, din cuprinsul punctelor 12-16 din deciziile atacate, precum și din titlul lor, și anume „Appellant not adversely affected”, reiese că expresia „negatively affected” a fost utilizată de camera de recurs pentru a explica noțiunea de decizie care nu a fost pronunțată în favoarea unei părți. Dat fiind că reclamanta a fost în măsură să își construiască raționamentul în privința acestei noțiuni, concret în partea A din cererile sale introductive, trebuie să se constate că ea a înțeles, așadar, justificările formulate de camera de recurs în această privință în deciziile atacate.

42 Pe de altă parte, reclamanta nu poate reproșa camerei de recurs că a motivat insuficient deciziile atacate în ceea ce privește consecințele juridice ce rezultă din lipsa unei decizii definitive cu privire la fond, dat fiind că teoria continuării procedurii de declarare a nulității ca urmare a renunțării la marca contestată, astfel cum rezultă din jurisprudență (Hotărârea din 24 martie 2011, Ferrero/OAPI, C-552/09 P, EU:C:2011:177), nu este aplicabilă în speță.

43 În consecință, motivarea camerei de recurs i-a permis reclamantei să înțeleagă motivele care au stat la baza deciziilor atacate, iar Tribunalului să își exercite controlul asupra temeiniciei aprecierii camerei de recurs în această privință.

44 Este necesar de asemenea să se respingă al doilea aspect al primului motiv și, prin urmare, primul motiv în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 75 și 83 din Regulamentul nr. 207/2009

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe interpretarea incorectă a noțiunii de principii de drept procesual general admise în statele membre

45 Al doilea motiv cuprinde două aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamanta arată că respectiva cameră de recurs a interpretat în mod incorect noțiunea „principiile [dreptului procesual]”, vizată la articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009.

46 Reclamanta se întemeiază pe acest articol pentru a considera că, în lipsa din Regulamentul nr. 207/2009 a unor dispoziții cu privire la retragerea unilaterală a unei cereri de declarare a nulității, trebuie să se aplice un principiu general admis în statele membre, în temeiul căruia nu ar fi posibil să se pună capăt cererii de declarare a nulității fără consimțământul titularului mărcii contestate, indiferent de stadiul procedurii.

47 Camera de recurs ar fi înlăturat în mod eronat aplicarea articolului 83 din Regulamentul nr. 207/2009 pentru simplul motiv că procedura de declarare a nulității în fața oficiilor naționale pentru mărci nu era prevăzută în anumite state membre ale Uniunii și că principiile aplicabile în procedurile jurisdicționale nu puteau fi transpuse în privința procedurilor desfășurate în fața camerei de recurs.

48 În orice caz, consimțământul titularului mărcii contestate ar fi necesar ori de câte ori retragerea ar interveni într-un stadiu avansat al procedurii, aceasta pentru a evita ca închiderea procedurii să fie utilizată abuziv de partea care se desistează.

49 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

50 Articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că, în absența unei dispoziții de procedură în regulamentul menționat, în regulamentul de punere în aplicare, în regulamentul privind taxele sau în regulamentul de procedură al camerelor de recurs, EUIPO ia în considerare principiile general admise în domeniu în statele membre. Această dispoziție își găsește aplicarea numai în caz de lacună sau de ambiguitate a dispozițiilor de procedură [Hotărârea din 3 decembrie 2009, Iranian Tobacco/OAPI – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, nepublicată, EU:T:2009:481, punctul 26, și Hotărârea din 13 septembrie 2010, Travel Service/OAPI – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, nepublicată, EU:T:2010:395, punctul 76].

51 Trebuie să se constate că, în speță, există dispoziții de procedură cu privire la această chestiune. Astfel, în mod întemeiat camera de recurs vizează în mod expres, la punctul 18 din deciziile atacate, articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, care abordează în mod explicit consecințele

retragerii unei cereri de declarare a nulității. Acest articol prevede că partea care pune capăt unei proceduri prin retragerea cererii în nulitate suportă taxele, precum și cheltuielile expuse de cealaltă parte. După cum EUIPO a subliniat în mod întemeiat, rațiunea de a fi a acestei dispoziții se poate explica doar prin voința legiuitorului de a conferi un caracter unilateral retragerii unei cereri de declarare a nulității.

52 Pe de altă parte, Decizia 2009-1 din 16 iunie 2009 a prezidiului camerelor de recurs, referitoare la instrucțiuni pentru părțile din proceduri în fața camerelor de recurs, nu prevede nicio limită în privința retragerii unei cereri de declarare a nulității, ci se limitează să enunțe în capitolul II („Admisibilitatea căii de atac”) secțiunea 1 („Retragerea”) punctul 3 că părțile pot să își retragă „cererea de anulare”.

53 Cu toate că aceste instrucțiuni nu sunt menționate în mod expres la articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009, ele au fost elaborate în temeiul regulamentului de procedură al camerelor de recurs, la care se face referire la articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009. Mai mult, jurisprudența Curții face trimitere la instrucțiunile pentru părțile din cadrul unui litigiu în materie de mărci în același mod ca la Regulamentul nr. 207/2009 și la regulamentul de punere în aplicare a acestuia (a se vedea în acest sens Ordonanța din 30 ianuarie 2014, Fercal/OAPI, C-324/13 P, nepublicată, EU:C:2014:60, punctul 11).

54 În consecință, reclamanta nu poate să invoce în fața camerei de recurs dispoziții naționale eterogene privind retragerea unei cereri de declarare a nulității și să ignore, în același timp, instrucțiunile pentru părți, pe care acestea sunt invitate să le „urmeze riguros pentru a garanta buna derulare a procedurii”, conform punctului 2 din instrucțiunile respective.

55 În sfârșit, punctul 7.3.2 din titlul D („Anularea”) secțiunea 1 („Aspecte de procedură”) din Ghidul privind examinarea mărcilor Uniunii Europene prevede în mod expres că persoana care solicită anularea își poate retrage cererea în orice moment al procedurii și că EUIPO informează titularul mărcii despre retragere, pune capăt procedurii și pronunță o decizie cu privire la cheltuieli.

56 Desigur, deși acest ghid nu constituie un act juridic cu forță obligatorie, nu este mai puțin adevărat că Decizia nr. EX-16-7 a directorului executiv al EUIPO din 1 februarie 2017 cu privire la adoptarea ghidului menționat a fost adoptată de asemenea în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, mai precis în acord cu articolul 128 alineatul (4) litera (a) [devenit articolul 157 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul 2017/1001].

57 În consecință, problema ridicată de argumentația reclamantei în speță este reglementată de dispozițiile procedurale aplicabile, astfel încât articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 nu își găsește aplicarea în speță.

58 Chiar presupunând că articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 este aplicabil, este îndoielnic că „principiile general admise în domeniu” pot fi deduse din dispozițiile și din jurisprudența naționale care privesc procedura civilă, cu precizarea că, fără a aduce atingere garanțiilor de independență de care beneficiază ele înseși, precum și membrii acestora, camerele de recurs rămân totuși organe ale EUIPO, iar nu instanțe jurisdicționale [Hotărârea din 8 martie 2012, Arrieta D. Gross/OAPI – International Biocentric Foundation și alții (BIODANZA), T-298/10, nepublicată, EU:T:2012:113, punctul 105].

59 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia intervenienta a săvârșit un abuz de procedură prin retragerea cererilor sale de declarare a nulității într-un stadiu avansat al procedurii după ce a introdus cereri reconvenționale în fața tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris), trebuie să se formuleze observațiile ce urmează.

60 Reiese din jurisprudența Curții că, potrivit articolului 56 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 63 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2017/1001], o cerere de declarare a nulității întemeiată pe un motiv de nulitate absolută nu necesită din partea persoanei care o solicită dovedirea unui interes de a exercita acțiunea, în măsura în care motivele absolute de refuz al înregistrării au ca obiect protecția interesului general care stă la baza acestora. Din moment ce aprecierea EUIPO trebuie să se efectueze exclusiv din perspectiva intereselor generale subiacente articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c), precum și articolului 56 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, interesul economic potențial sau efectiv urmărit de persoana care solicită declararea nulității nu este relevant și, prin urmare, nu se poate pune problema unui „abuz de drept" din partea persoanei care solicită declararea nulității. În consecință, chestiunea abuzului de drept nu este pertinentă în cadrul unei proceduri de declarare a nulității potrivit articolului 56 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 (Ordonanța din 19 iunie 2014, Donaldson Filtration Deutschland/ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, punctele 39, 42 și 46).

61 *A fortiori*, retragerea de către intervenientă a cererilor sale de declarare a nulității nu poate fi analizată în sensul că este consecința intenției „de a utiliza sistemul în mod abuziv", astfel cum susține reclamanta.

62 În orice caz, retragerea cererilor de declarare a nulității de către intervenientă nu determină nicio consecință juridică pentru reclamantă, care rămâne titular al mărcilor contestate. Astfel, ea nu poate beneficia de protecție sporită pentru mărcile înregistrate.

63 În sfârșit, trebuie să se constate că reclamanta nu a adus niciun element convingător, nici în cadrul observațiilor sale scrise, nici în ședință, care să poată demonstra existența unui abuz de drept în privința sa.

64 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se respingă al doilea motiv, în ceea ce privește primul aspect, ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe insuficienta luare în considerare a dispozițiilor naționale

65 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, reclamanta reproșează camerei de recurs că s-a limitat să examineze dispozițiile procedurale aplicabile în cinci state membre, fără a menționa elementele pe care ea le-a prezentat în privința altor state membre, pentru a stabili că principiul potrivit căruia o „acțiune în declararea nulității" unei mărci nu poate, în anumite condiții, să facă obiectul unei retrageri unilaterale constituie un principiu de drept procesual general admis în statele membre. Pe de altă parte, camera de recurs nu ar fi precizat motivele pentru care procedurile jurisdicționale și procedurile în fața oficiilor nu ar fi comparabile.

66 Procedând astfel, camera de recurs ar fi omis să își motiveze în mod corespunzător decizia de a analiza modul de redactare și domeniul de aplicare al dispozițiilor naționale aplicabile în diversele state membre și să își exercite puterea de control.

67 În condițiile în care articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 nu își găsește aplicarea în speță, argumentele reclamantei întemeiate pe insuficienta luare în considerare a dispozițiilor naționale sunt inoperante.

68 Ținând seama de ceea ce precedă, trebuie să se respingă al doilea aspect al celui de al doilea motiv și, prin urmare, al doilea motiv în totalitate, precum și acțiunile în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

69 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

70 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Obligă CeramTec GmbH să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) și de C5 Medical Werks.

Collins Barents Passer

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 mai 2018.

Semnături